ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني ته چا وئیل چې ,,ژوندون څۀ دے ،،
په خندا شو وئیل ,,ماته آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ـــــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ـــــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ـــــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ـــــــ ۱۰۰۰
* بیعه ـــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ـــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ـــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
* چاپ ځائے ـــــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخېلي ، خدائے بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل ختک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمیٰ شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نني دور د ښاغليو پروفېسر اسير منګل ، ډاکټر زبېرت حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان ختک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي.

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خېل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړهٔ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوټوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله. ما لاشعوري طور ددې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد ،، نه اثر اخستے دے .او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اولیدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زهٔ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغهٔ د عاجزۍ ، د هغهٔ بې غرضې او د هغهٔ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره لیکلي دي۔

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے۔

,, ماته آئینه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بیا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفیانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ لیدے شي۔

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم ۔زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لا نورې هم پیاوړې شي ۔چې پښتانۀ لیکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي۔زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خیر که زۀ خفه شم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

په مینه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه،متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم . او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند ،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,, مینې ،، یوه سلګئ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي . چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر ،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي . دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي . دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ـ زۀ د یوې وړې ذرې غوندې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د یو بل په تکل کښې سرګردانه ګرځو ـ او بیا چې کله زۀ د ,, لاشعور ،، نه د ,, شعور ،، په درشل قدم بږدم نو تیندک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون وړې وړې سلګۍ ,, سرېتوب ،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل ژوبل زړونو هره یوه څړیکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو په ورانه هدیره کښې ځوړند سر ولاړ ملامته ,, احساس ،، ته وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تار په تار شي ـ زما د ,,امېد ،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئینه ،، کښې ځان ته وګورم ځان راته ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپل ځان نه اویرېږم د هر وېښتۀ نه مې خوله روانه شي زۀ په رېږدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هر څۀ ولیکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ـ خو زۀ د شاعرۍ او د افسانه نګارۍ د رموزو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نهٔ یم ـ نهٔ پوهېږم چې د غـه حق مـې ,, لاشعوري طـور ،، تـر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کـوي زمـا د پـاره د غـه بـس ده چـې د خپلـې مـور ,, پښـتـو ژبـې ،، پـه اوربل کښې مې د يو بل ګل د اېښـودو هڅـه اوکـړه ـ هـم پـه دې مې احساس او ضمیر دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قیصه په شونډو زما راغله
احسـاسـاتـو تــرېنــه جوړه افسانه کړه

په مینه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که

کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د

ژوند د رښتني واقعې سره مناسبت لري نو

دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د

ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتيب

❋	تندرونه	۱۲
❋	ماته آئينه	۲۰
❋	د شپې سيورے	۲۵
❋	ما معاف کړه	۳۱
❋	شناختي کارډ	۳۷
❋	ټيټې سترګې	۴۱
❋	څادر	۴۵
❋	ليکوال	۵۲
❋	خيالے	۶۵
❋	تهينکس ګاډ	۷۲
❋	اخبار	۷۷
❋	تصوير	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

✵	قتل	۸۸
✵	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
✵	اوچي اوښکي	۱۰۰
✵	اخري خط	۱۰۵
✵	انصاف	۱۱۴
✵	په تول پوره	۱۲۰
✵	مور	۱۲۷
✵	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـنـدرونـه

د ګـل مرجـانې پـه سـترګو کښـې نـا قلاره اوښـکې تلـې راتلې ـ هغې ته نۀ خو د شپې د تـورې تيـارې احسـاس ؤ او نـۀ د موسم د ناکړدو نه خبر وه ـ نۀ ئې د اسمان په بريښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ ـ خو چې کله به ئې په لرې واؤرينو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسـرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړۀ پرېوځي .

هغه د خپلې خيمې نه بهر ولاړه وه . کله به چې د اسمان برېښنا دخيمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپيا خوره وه . خودهغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خيمې ته کتل چې پکښې دلالټين تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې څوارلس کلن زوئے ,, شين ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودۀ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,وړمه،، لاهغسې ويښه وه . ګل مرجانه د څۀ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خيمې ته راغله په خپلې لور راټيټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, وړمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لانۀ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې . ځان سره پټه پټۀ وژړېده . هغې خپلې ماشومې لور ته څۀ وئيل غوښتل چې بيا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خيرن شليدلي پيڅکي اوچې کړې . او بيا د خيمې نه بهر راووته . اسمان ته ئې وکتل او د وريځو زغليدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل . هغې ته ياد شول چې ,,سيد اغا،، به هغه په ورکوټوالي څومره چيړله او چې کله به ئې ورته د وادۀ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه ـ د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله ـ په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے ـ

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه ـ او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے ـ ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې ـ اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر خهٔ وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان ورې ترږې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول ـ

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه ـ ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے ـ د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے ـ تهٔ راته ووایه چې زهٔ څهٔ وکړم ـ د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې . زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رېبدونکو شونډو ئې اغا ته ووې . د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي . په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه . اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي . بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په ښنتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ . فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم . ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو .

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه . چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه . ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه . سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،، .

ګل مرجانه خپل زوي شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله . د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته . د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اوریدې خو په زړهٔ ئې زغم تېرولو- د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه .
،،وړمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې .خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودهٔ کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې .وړمې به د مور په غېږ کښې سر ایښود ے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه .

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې څارلې او د ماضې ددغه یادونو په جلب کښې دومره لرې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ .د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلېدې .چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو .هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ .ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ،، بچیه تهٔ ولې ویښ شو ے ئې ،، ،، مورې دا تپوس زهٔ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تهٔ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څهٔ لټوې ،، شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل .سیلۍ نوره هم سېوا شوه .ګل مرجانې زوي له هیڅ جواب ورنهٔ کړو .او په درنو قدمونو د ،،وړمې ،، خواله لاړه .لس کلنې ماشومې ،، وړمې ،، سترګې وغړولې .مور په تندي ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وږمې د تبې دلاسه سرګردانه ده .زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خیمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونیوؤ ,, په دې نیمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هیبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپیدا کړم،، شین ګل ساه نیولي ووې ګل مرجانې یو سوړ اسوېلے وکړو .شین ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو .او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نیمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په یو لنډ نظر وږمې ته وکتل او بیا د یو ساعت دپاره فکر یوړه .هغې شین ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د وږمې سره کښېنه زۀ دا دے راځم ،، شین ګل به څۀ وئیل چې مور ئې په شغ د خیمې نه ووته او شین ګل غلے ولاړ پاتې شو .

د اسمان بریښنا نوره هم سېوا شوه .د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په بریښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې .هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسیده نو ښه نیولې شوه .هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې یو دروند اسماني بوج راپرېوتے وي .ګل مرجانې د اسمان په بریښنا کښې قبرونو ته وکتل .هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپینې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي .هغه په یو ځائے اتهاله ودرېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو یو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سید اغا هم ولیدو ـ چې سپینې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شین د ګل مرجانې په لور را روان ؤ ـ د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتۀ نېغ ودرېدل ـ چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سید اغا هم د خندا شین لیدو ـ او چې کله به تیاره خوره شوه نو سید اغا به په دغه تیارو کښې ورک شو ـ څۀ ساعت تېر نۀ ؤ چې د لالټین یوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه ـ ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه ـ رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله ـ هغه شین ګل ؤ په وارخطایۍ ئې مور ته ووې موري ! زر واپس شه په وړمې څۀ چل شوے دے ـ

ګل مرجانې چې یو ځل بیا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سید اغا د مړو په خنداګانو کښې ورک شوے وي ـ په درنو قدمونو خیمې ته راورسیده او بیا چې د لالټین په تته رڼا کښې په وړمې رانښکته شوه نو وړمې ورو غوندې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,موري بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, وړمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څۀ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خیمې نه بهر ئې د سید اغا خندا واؤریده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايي کښېنې شاته وکتل او چې بيا ئې مخ وربرمې ته راګرځولو نو د وربرمې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ لکه چې د خپل ناليدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري ـ

تـــه رانغلـــې زه دا ســـتا پـــه انتظـــار ووم
په ککو کښېنې مې ارمان شو سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئینه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عام مازیګر ؤ . تول ښار په لوګو کښې پټ ؤ . ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لااوس هم د شفق رنګونه واضحه ښکاریدل . ددغه رنګونو په سیوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او څوک د مازیګر د نمانځۀ نه پس د امام صیب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اوربدې شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خوربدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیرګل ،، به د هغه ورځې نه هر ماز یګر په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ . نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر اېښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه . او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, مینې ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ څارنه کوله او چې کله به ئې د زړهٔ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلا به د خپلې ,,مینې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ,, توبه خدایه توبه ،، هغهٔ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغهٔ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغهٔ زړهٔ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترې ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودریدو کله به ئې د ګونګروګانو شرنګا سره د زړهٔ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیټو د لالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغهٔ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نهٔ پوهېدو ـ

د ماښام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغهٔ په مات زړهٔ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نهٔ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزیدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نهٔ ورتلو ـ هغهٔ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان ته وکتل ـ هلته وریځې یو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمیر ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي . بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټهان ګټهان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې . د هغهٔ ساه ډوبه ډوبه شوه . مرۍ ئې ونښته .

,, وریځې ، ، د هغهٔ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوټه اوبهٔ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تیرې کړې . او بیا د شپې په توره تیارهٔ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو . هغهٔ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لږه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړهٔ درزا ، ، ئې نوره هم سېوا شوې وه . د هغهٔ په هر رګ کښې زلزله وه . د تندي خوله ئې اوچه کړه او بیا نېغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه، ، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اوریدو خو ,, آئینه، ، په مینځ بیله شوه . ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نهٔ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ، ، ته مخ راواړولو . ,, عکس ، ، هم ضمیر ګل سره سترګې ونهٔ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو . ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس، ، ته نزدې ورغلو . په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئي بې اختیاره کریکه ووته ځکه چې ,, عکس ، ، تول په وینو کښې لړلے شوے ؤ -

چې مې د فکر آئینه ماته شوه
اوس به د ځان تصویر په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سيورے

ټوله ورځ واؤرې وريدلې وې خو د اسمان په مخ لا اوس هم تورې او ګورې وريځې ګرځېدې راګرځېدې. کله کله به اوښان اوښان يو خوا بل خوا روانې شوې او په مينځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډېر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي. شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګیر چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپینو واؤړو لوئے لوئے بُتان د خاموشۍ په ژبه یو بل ته ډېر څۀ وئیل غواړي - چې شپه په غزیدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ یخه سیلۍ راوالوته - خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سیلۍ رفتار په سېوا کېدو شو او بیا دومره سېوا شوه چې د ځول شکل ئې اختیار کړو - تورو او ګورو وریځو یو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې - ګېر چاپیره داسې نوره تیارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ویریده - او چې کله به سیلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو - د کلي سپو به د اسمان برېښېدو ته ؤغپل خو یخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې - کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه دېوالونو د غورزېدو اواز هم راغے - خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ - څۀ ساعت پس سیلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کارۀ وارۀ راپرېوتل - لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د یو مئین په مخ ناقراره اوښکې کړېږي ورېږي روانې شي -

په دې ځول او طوفان کښې سیاله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه - سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ ټولې ونې ټېل ناټېل کولې او کله کله به ئې د سیالې د مخ نه څادر هم پورته کړو ـ خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تیارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل ـ چې کله به د سیلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوریدو نو سیالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي ـ

هغې به دغه ژړا اوریده او ورسره به ئې په سپین مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې ـ چې شپه نوره هم وغزېده نو د مقبرې په مېنځ کښې یوه رڼا ښکاره شوه ـ سیاله وبوږنېده رڼا ته ئې په غور وکتل ـ رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائے ولاړه وه ـ او بیا د هغې په لور را روانه شوه ـ په رڼا پسې شاته یو سیورے را روان ؤ ـ ځول دنیا په مخه اخستې وه ـ او سیاله دغه سیوري ته فکر وړې وه ـ

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سیالې نه په څۀ فاصله باندې ودریده ـ ولې سیوري لا اوس هم د مقبرې په ونو کښې د سیلۍ په تال جوتې خوړې ـ سیالې ساه راښکلې وه ـ ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسیدو ـ ,, تۀ څوک ئې ،، سیوري پوښتنه وکړه ـ د سیالې ټول وجود وبوږنیدو ـ په یخه یخنۍ کښې ئې په تندې توده توده خوله راماته شوه ـ په رپېدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ـ ـ ـ زۀ سیاله یم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور ، ، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالـۍ د هغـهٔ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه ـ ,, پـه دي ځـول او طـوفـان کښـې دلتـه څهٔ کوي ، ، سیوري بیا پوښتنه وکـړه ـ سیاله ټوله خوله شوه ـ بې اختیـاره ئـې د خـولـې نـه وختـل ,, زهٔ پـه ... زهٔ پـه خپـل ګـل بـاچـا پسې راغلې یم ، ، څوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ، ، د سیوري په لهجه کښې تجسس ؤ ـ وار خطائي وه ـ

سیالۍ نهٔ غوښتل چې وړاندي څهٔ ووائي څو ناقراره سلګو ئې د زړهٔ خبره خولې ته راوسته هغې پـه غـور سیوري تـه وکتل او بیا ئې ټوله قیصه بیان کړه ـ هغه قیصه ، کومې چې د سیالې ژوند ناقراره کړے ؤ ـ او ځان ورتـه مجرم ښکاریدو ـ د هغه ګل باچا قیصه څوک چې په سیالې مئین ؤ ـ خو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مینې پـه دنیا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفان پـه شپـه ئې پـه چـاړو ټوټې ټوټې کړے ؤ ـ او د هغهٔ لاش ئې بیـا د کلي لوئے نهر تـه اچولے ؤ ـ خو د قاتل پته ئې ځکـه نـه وه لګیدلې چې د کلي پـه تاڼـه کښـې د هغـهٔ د بـوډا او غریب پـلار د خبرې اوریدو دپاره هیڅوک هم نهٔ وو ـ دا راز صرف او صرف سیالې ته معلوم ؤ ـ خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې په کور کلي کښې ئې د پـلار نیکهٔ په لمن داغ لګیدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سياله به مقبرې ته راتله او ترنيمو نيمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه. او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تويولې. سيالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قيصه کوله نو پخپله هم سلګو نيولې وه. خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه. د هغې ژړا سره اسمان ډېر زيات وربېښېدو او د سيالې سترګې د سيورې په مخ پرېوتې. د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ. د هغه سر سرتور ؤ او د ږيرې ويښتۀ ئې ګډ وډ ؤ. په يو لاس کښې ئې رنړا نيولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې.

د سيالې خوله وازه پاتې شوه. بيا ئې په وار خطايۍ ووې. ,,بابا تۀ خو هم ژاړې ولې،، سيورې به لا څۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو. ورسره د باران کړېږ وړېږ شيبې هم راغلې. په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتيدو او دمړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل. رنړا د سيالې د مخ نه ورو ورو په بيرته روانه شوه. او هغې رنړا پسې روان سيورے هم وليدو. د هغې ټول وجود د ويرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل. رنړا چې کله د قبرونو مينځ ته ورسيده نو د څۀ ساعت د بليدو نه پس مړه شوه. د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بيا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ، ، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ، ، د قبر سر ته مړ بیا موندو .

پــه سلګو کښې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پیدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماريې زۀ ...زۀ په ډېرو زيارتونو وګرځېدم .ډېرې توبې مې وويستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي .تا ماريې صرف او صرف تا...زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟...تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې نو لیونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ... ولې زۀ هېڅ نۀ شم کولے . . . زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے یم ... زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے یم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دے لیدلے ... منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ... ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ... زما په هره ساه کښې او زما د وینې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ... مارېې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . . د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووایه کنه ... دا خاموشي ... دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووایه کنه اے بس دمره چې یو ځل راته ,, خپل ،، ووایه ... بیا مې هېر کړه . د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم . مارېې منت درته کوم ... تۀ ... تۀ ګورې نه ؟ ... د حالاتو او وختونو سېوري مونږ پسې دي ... زۀ وېرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ... زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ... ماته الله هو ووایه ... ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ... تۀ زما په سینه سر کېږده ... او ... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم مارېې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د مارېې تصوير ئې سينې پورې جوخت کړو . د هغۀ وړو وړو سلګو هغه دخيال په نيلۍ سور کړو . او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو . ډيوه لااوس هم د هغۀ سرته بليده . باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شيبه تيزه شوه . هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رپېدو شو او د مارېې تصوير ئې سينې سره نور هم جوخت کړو .

,, ماريه ،، د هغۀ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختياره راوربدلې وه . هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د مارېې خبرې رايادې شوې . هغۀ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو . ولې مارېې ته پته نۀ وه بيا ورته د هغې ټول خطونه رایاد شول چې پکښې مينه وه او د مينې غوښتنه وه . هغۀ بې اختياره اسويلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله . هغۀ سترګې وغړولې ډيوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے . د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بيا بيا وهلے کېده اوچې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نۀ وو . د شپې په توره تيارۀ کښې د باران شپبو يو بل پورې خنداکوله . هغه د څۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شاتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل . بیا ئې دروازه بنده کړه او لا کمرې ته رارسېدلے نهٔ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ . ,,شابه دروازه بیرته کړه ټوله لونده شومه ،، د هغهٔ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلي وي . د کمرې په مینځ کښې اټاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه ،، هغهٔ د مارېې اواز اورېدو ولې نهٔ پوهېدو چې څهٔ وکړي . په زړهٔ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې . د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو .

هغهٔ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې . او بیا چې څنګه هغهٔ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو . هغهٔ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي . د هغهٔ وجود وبُوږنېدو . دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې ایښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو . د هغهٔ په مخ توده توده خوله راماته شوه . ټول ساه ساه شو . د هغهٔ د سترګو وړاندې هاغه سپوري چورلکونه خوړل . هغهٔ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خندا اګانې اورېدې . په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,, زهٔ ویرېږم ـ ـ لېونۍ ما اودهٔ کړه ـ ـ ـ ما اودهٔ کړه ،، هغهٔ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغهٔ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاځېدو ـ سترغلي ئې پړسیدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغهٔ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغهٔ لفافې ته وکتل زړهٔ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د ماریې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغهٔ سر وچورلیدو او ځان ورته د هاغه سوال ګري په شان ښکاره شو څوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتهٔ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغهٔ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکاریدو هغه کمرې ته دننه راغے د ماریې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغهٔ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د ماريې تصوير هم د هغۀ غريبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پيوند د شال او شړۍ نۀ شي

پۀ رېښا ورځې باندې مۀ وينه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارهٔ او چُپه چپیا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اورېدے شوے وُ ـ او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې ـ ,, کرمے ،، ورومبے سړے وُ چې دغه ځائے ته راورسیدو ـ هغهٔ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نهٔ شوه کولے ـ خو د ژوبلو کسانو زبیرګي ، د زنانؤ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اوریدې ـ هغهٔ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې وربانديِ د تورو او ګورو وریځو داسې تور څادر خو ؤ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې لیدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې ـ بیا ئې د خپلې بیټرۍ پۀ رڼا د یو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل ـ د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د امېد ډیوې بلې کړې خو کرمي بیا بیټري بله نۀ کړه او په توره تیارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه یو یو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپیدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جیبونو تپول ـ خو چې کله به ژوبل کس زبیرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل ـ

او بیا هغه ,, یو داسې ژوبل کس ،، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبیرګے ئې کولو ـ کرمي یوه اوږده ساه راښکه او په اطمینان سره ئې ورله په جیبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راویستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه ... او بیا ... په دغه توره تیارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ،، ځلا کوله ـ کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جیب ته کړه ـ

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼا ګانې ولیدې چې د حادثې لوري ته را رواني وې ـ هغۀ زر په دغه تیارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي ځان خپل کورته رسولے ؤ.

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے. په کور کښې چپه چپیا وه. هغهٔ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کښې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړهٔ کښې ئې د ګړۍ د قیمت په حقله اندازې لګولې. یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه. او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل. په دغه ذهني کشمکش کښې د کرمي سترګې ورغلې.

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځهٔ له پاڅېدلې وه. هغې په خوب اودهٔ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغهٔ په لاس ګړۍ ته پام شو نو زړهٔ ئې بې اختیاره ودانګل. هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو. کرمي په خوبولو سترګو مور ته په غصه وکتل او ورته ئې ووې ،، څهٔ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ،، دا ګړۍ چرته وه؟ ،، کرمي ورته سمدستي جواب ورکړو ،،... دا ... دا خو زما د یو ملګري ده ،، مور ئې زوئے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ،، هلکه بهانې مهٔ جوړوه . سمه خبره وکړه دا ګړۍ چرته وه . کرمے د مور په دوباره پوښتنه لړ وُېریدو او مور ته ئې ووې ،،دا ...خو ما اخستې ده د بر کلي د اول خان نه ،، مور ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته اوکتل ـ اوئې وئيل ,, په سترګو رونديې شې دا خو دې د پلار ګرۍ ده ،، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي ـ د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو ـ په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو ـ چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو وړومبې نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پريوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پــــه خپــلـو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټیټې سترګې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې یو خوا ته غلې ناسته وه ـ که ,, غټې بي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئیل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بیا به یو خوا ته یوازې کښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې دغه د ژوند غم له په خپله سینه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائیکانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې څو کاله پس د هغې د معصوميت سره ,, ځوانۍ ،، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپين مخ د رنګونو پټې پټانې سپوا کېدل ـ په زړو او خيرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګني ,, نازپرې ،، ددې کور نوکره ده ـ د مشر خان لوڼه به د نازپرې ښائست ته ټينګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله ـ خو نازپرې دغه ,,نازونو ،، ته ځان نيولے ؤ ـ ځکه چې د خدائے پاک په لويه دنيا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ ـ

يوه ورځ چې ,, غټه بي بي ،، د خپل کشري ورور وادۀ له بر کندي ته لاړه نو نازپرې ئې کور کښې پاتې کړه ـ خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ ـ ,,نازپرې ،، چې د کور کارونه راغونډول نو بيا د پاسه غرمه وه ـ هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټې اختر له جوړې کړې وې ـ هغې يو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بيا د ماسپښين د مانځۀ د تيارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته ـ هغې په خپل بدن په خوندخوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې يوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده ـ دا غالباً د هغې د مايوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسيدو او بيا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه. مخامخ مشر خان ولاړ ؤ. هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې تویې کړې .ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایۍ نه سېوا بل هیڅ هم نۀ ؤ.

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه .,, غټې بي بي ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټې کښې خپل نوکر ,, تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې. مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولې شو د هغۀ ذهن ته ډېر څۀ راغلل. غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټي ته د ننوتو اراده کوله نو جوار وړقیدل.... د خان تلوسه نوره هم سېوا شوه او بیا ساعت تېر نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ چې د هغـهٔ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـي نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کــه دې ســترګې د شعـور کلـه بینا کړي
د خپل ذات په آئینه کښې به ,, ځان ،، وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څــۀ ســاعت دپــاره ځوړنــد ســر ولاړ ؤ او د سـوچونو پـه لـوئے دریـاب کښـې ئـې غـوپې وهلې .بیـا ئـې سـر راپورته کړو .یو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرین کور ,,برګو، ، ته وکتل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بیا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چـې داسـې چـاؤدلې وو لکـه چـې چـا پـه تيـرۀ چاړۀ غوڅ کړي وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سـپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ ـ ولې ,,جاولو،، بېخي تور کړے ۀ ـ د هغۀ سترګو کښې يو څو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار دے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د تي بي مريضه وه د ټولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چيني،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه څۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې وربانديې وخت د ټول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو ويښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ۀ هغۀ په دويم نظر په خپلې مور باندې خورې برستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماړۍ له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ۀ ليدلے ـ هغۀ د الماړۍ په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,,تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ۀ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لااوسه چا پرانستے هم نۀ ۀ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ۀ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکې ئې تښتښېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خير وي،، هغه روپۍ يو ځل بيا د قرآن شريف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلي غونډې وخندل.

د هغۀ نوم ,, کشمال خان ،، ؤ. ولې غريبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په يوه باندہ کښې وسيدو. په ټوله باندہ کښې لس پنځلس کورونه او يو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنيا وه. د هغۀ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډے راؤړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه ،، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختياره په ژړا شوه. او سينې ته ئې راجوخت کړو. د هغۀ په نازکو اوسرو سپينو لاسونو کښې تبر کله ښۀ ښکارېدو خو غريبۍ ورسره هم دغه ,, ښۀ ،، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بيا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډے په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرخ شول نو څۀ به ئې د مور دوائي شوه او څۀ ,,چائې ګوړه،،.

هغۀ به دا هر څۀ د خپل خيرن او شيلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به ستړے ستړے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څۀ ساعت دپاره به اورېدو. هر ماشوم ته به ئې په زير زير کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ . په مخ به ئې غتې غتې اوښکې راتلې او هر یو ټکے به ئې د زړهٔ تل ته کوزیدو . هغهٔ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کهٔ خیر وي د جومات د مولوي صیب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نهٔ پرېښودو.

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ . په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرڅېدل . کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو . خو چې کله به ئې خپلې ځیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو . ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودرېدو . لږ ساعت نه ډېر ساعت . هغهٔ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده .

هغهٔ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو . ورته به ئې په غور وکتل . په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې . هغه به ئې په تندي ښکل کړه . سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زهٔ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګينه سلسله شلوله. هغۀ ځآن سره دا کلکه فېصله کړې وه چې هم دا ځادر به خپلې خور له يوه ورځ خا مخا اخلي. ځکه نو د څو مياشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غونډې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې. هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئيل چې ,,لالا تا دې خدائے لرې زما د سر ځادر خو تۀ ئې،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو. نن چې کله ګل جانه سحر وختي اوبو له لاړه. نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاريدو. خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کخېر وي،،.

د خيالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډے په شا کړو او کلي ته راغے. نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل. کباب د هغۀ ډېر خوښ وو. خو د غريبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه. نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو ځادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنږدې نۀ کړۀ ځکه چې جېب ئې خالي وو.

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ وينښه تېره کړه. کله به ئې وئيل چې هسې نه ګل جانه په دغه ځادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ویښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئے اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لرګي نۀ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئیل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپوري نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئے دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندي باندي وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو ـ ,, دا په څو روپۍ دے؟ ،، کشمالي غلي غوندې ووې ـ ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي ـ هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ ؤ کړے چې د څادر قیمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي ـ

د کشمالي په سترګو تیارهٔ خوره وه ـ د دوکان نه یوې ډډې ته کښېناستو او خپل جیب ئې راؤسپړدو ـ هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پینځو میاشتو جمع کړې روپۍ شمارلې ـ دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بیا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ایله پنځهٔ سوه او درې اویا اوختې ـ

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه ـ او مرۍ ئې ونښته ـ بیا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,, زهٔ به خپل ګېډے دې دوکاندار سره ټیکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قیمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بودۍ مور علاج او د خیټې غوښتنې بیخي هیرې وې ـ هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنیا بوج هم د هغهٔ په سر وي ـ دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاریدو ـ په هغهٔ سر وچورلیدو او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه ځادر؟...... ،، دوکاندر به څۀ وئیل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې یوه دیسي میم صیبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د میک اپ ,, پیخې ،، واضحه ښکاریدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حیا نه ښکته وکتۀ او چې په دویم نظر ئې میم صیبې ته کتل نو د هغې هم هاغه ځادر په سر ؤ. د هغۀ په ذهن کښې د ګل جانې خیال په تیزۍ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو. ,, د .... داسې بل ځادر شته.... ،، ,, ولې نشته خو په نغدو ،، دوکاندار د هغۀ په لاس کښې پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ لیدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغۀ ته هډو ونۀ کتل. هغۀ د خپل ضمیر سره خپله غریبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو یوې داسې چپې په مخه کړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د کلي د خلقو. د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ. خو ژړلے ئې نۀ شو. نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نیولے نۀ شو. د قرآن پاک ایاتونه هغۀ واؤریدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته کوز نۀ شول. د هغۀ ذهن ته ډیر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې. د هغهٔ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خیال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغهٔ به یوه کریکه اووهله. د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نهٔ وه چې د هغهٔ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے. او چې کله هغه د بازار د یوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بیا د یو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ. د کلي خلقو رامنډې کړې. د کشمالي په مخ تودې تودې وینې راماتې وې. هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نیولې وې. د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د څادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ. د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول. د هغوي د مخ رنګونه تختیدلي وو. په دغه دوؤ کسانو کښې یوه هاغه میم صیب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، لیدلے ؤ.

میم صیب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغې د مخ نه رنګونه په تیزۍ سره والوتل. هغې د کشمالي په مخ د وینو سیلاب نشو لیدے. په رپیدونکو لاسو نو ئې د سر نه څادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغهٔ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان یو ځل بیا مسکے شو. خو هغهٔ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نۀ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپیدونکے لاس میم صیب ته ور اوږد کړو۔ په کوم کښې هغۀ لا اوس هم هاغه پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل... او... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سرېدو شوه ـ

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغۀ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه میم صیب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے کټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده... نو زړۀ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې تونخي په سر را اخستې وه... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤریدې ـ هغې په وار خطایۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په کټ غوړېدلي ,, ښادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ـ ـ او چې بیا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه ښادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابنکلو نو د خپل لالا په وینې وینې مخ ئې سترګې اولګېدې .
هغې بې اختیاره چغې کړې ... ,, دا چا ؟لالا ... دا ولې؟ ،،
هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ... وینستهٔ ئې شوکول . خو د
هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو . څوک هم نه .
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختـه نو لکه د لېونو پـه
خپل وروروراپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ تـه
په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورتـه
په مسکا کنبې وائي ,, زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه
...تهٔ ولې خفه کېږې ...تـهٔ اوګوره کنه ... ,, ما ... ما ...خو
درله دادے ,, څادر ،، راؤړے دے ،، .

چې خنـدا ئې پرې تر مرګه پیرزو نشي
د غریب سړي ,, لوئے جرم ،، غریبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال

هغهٔ په یو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته چې د ،،پښتون کلتور ،، روایات لا اوس هم تول ژوندي وو ـ ګودرونه اباد وو اخترونه لا ګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا اوس پټ پنهاني او چندروګاني کېدې ـ په حجرو کښې به د شپې تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لا اوس هم ټپې او چاربیتې وئیلے کېدې ـ او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر راننوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه . د چیلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو . زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نیولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئیل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے .

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازیګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې یو بل ښۀ په اوبو وویشتل . خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې دغه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئیل او نۀ به ورته زلمو ورونړو غاښونه چیچل . ځکه چې دا ددغه کلي ,,روایات،، وو .

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ . چرته به چې هر مازیګر زلمو کبډي کوله . ددې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم . فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,, پرون،، پسې منګلې مروړلې . کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل . لوبه به ودرېده . ځوانان به هم په اتڼ کښې شریک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو . د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم ددې اتڼ تماشې ته راووتې .

ژوند کښې مسته ساده ګي وه . په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې یو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو۔

هغۀ په کچه خاؤرین کور کښې سترګې وغړولې ۔ د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ ځنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روایات او اقدار هم بدلیدل ۔ کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړیدل ۔ بیټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې ۔ کشران هوښیاریدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل ۔ ولې هغۀ ددغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلاګانې او د ماشوم ولي یادونه ټول محفوظ وو۔ او چې کله ئې دغه یادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,لیکوال،، ووې ۔ د فطرت د ښکلاګانو اولسي لیکوال ۔۔۔ د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو ۔

په دغه ډېرو خلقو کښې یوه ,, روبي ،، هم وه ۔ چې د لیکوال د ښځې خپلوانه وه ۔ ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو ۔ هغې به هر ځل لیکوال ته په ډېره مینه ,, هر کله راشه،، ووې ۔ لیکوال به ورته خپله نوې لیکنه واؤروله ۔ هغې به داد ورکړو او لیکوال ته به ډاډ ملاؤ شو ۔ داسې ډېر وختونه تېر شول او بیا یوه ورځ لیکوال د خپل کلي په ساده حسن یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو ځومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولے شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لاهغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګي مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغهٔ خپلو دغه احساساتو له نوم نهٔ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او لیکوال د هغې د مخ په غوریدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغهٔ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,,ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, لیکوال صيب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،-

د لیکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نهٔ وه - ,, روبي ،، د هغهٔ زړهٔ ته داسې راننوتې وه چې هغهٔ ته د خپل زړهٔ درزا ښکاریده - هغه به ټوله ټوله ورځ یوازې ناست ؤ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغهٔ دپاره ګران وو - د لیکوال په دې ناځاپه خاموشی د هغهٔ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړهٔ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تیریدل او د روبي مینه د لیکوال په زړهٔ کښې نوره هم سیوا کیده -

او بیا یوه ورځ لیکوال ... د خپل فراق او نا قرارۍ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول لیکونه راغونډ کړل او په دې خیال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لیونۍ ,, مینې،، قیصه په تفصیل سره بیان کړي چې څنګه ورسیدو نو د روبي په لیدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددهٔ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي . د روبي مور هغې ته څو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکراني شته نو ته ولې ځان له تکليف وركوې، ، . خو هغې ضد كولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے .

ليكوال لا د چايو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې . ,, تاسو چائې وڅښئ بيا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، . دا ئې ووې او څۀ كار پسې لاړه . د ليكوال په مرۍ كښې چائې غوټه شوې د هغې د زړۀ درزا سېوا شوه . هغه د روبي ,, ذاتي ، ، خبرو اوريدو ته ډېر لېواله ؤ . هغۀ ډېر كوشش وكړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې . ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ كښېناسته . د ليكوال رنګ وتښتېدو . د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل . څۀ ساعت روبي ښكته كتل او غلې ناسته وه . ليكوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل ځكه نو رپېدونكي وښكي ئې بيا بيا تښتېدل راتښتېدل . زۀ ستاسو د ليک قدر كوم . روبې ورو غوندې ووې ليكوال هېڅ ونۀ وئيل صرف سر ئې وخوزولو او يو نظر ئې په خپل لاس كښې د ليكونو مجموعې ته وكتل . روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئيل ,, تاسو ډېر ليكل كوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په يوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے كړے ، ، د ليكوال په مخ ډېر سوالونه راغلل . هغۀ روبي ته په غور اوكتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے كړے چې كه چرې يو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لویه دوکه ورکولے شي نو د هغۀ په مینه یقین لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته.

د لیکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي. د هغۀ نه خپل لیکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل. خو په رپېدونکو لاسونو ئې بیا راغونډ کړل. د هغۀ مرۍ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول دیوالونه چاپېره چورلي. په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لویه بازي بائیللې وه. ځان ورته مجرم مجرم ښکاریدو. د خپل ځان مجرم... د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم. چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بیرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور دیوالونه هغه خوري. نېغ خپلې کمرې ته ورغے. په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو. چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل. هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو. صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې. د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. په وار خطایۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې. مخامخ په میز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر پروت ؤ ـ هغهٔ په تندی دغه تصویر را اوچت کړو ـ نو ورسره ئې د خپلې ښځې لیک هم لاس ته راغے ـ

،، تاته دې روبي مبارک شي ـ ما ستا هر څهٔ ولوستل د وضاحت کولو هيڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زهٔ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تهٔ ... تهٔ زمونږ دلټون کوشش مهٔ کوه ،، ـ

ليکوال دا هر څهٔ څو څو ځله ولوستل ـ د ،، روبي ،، تصوير ته ئې کتل او بيا لکه د ليونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپيا وه ـ هغهٔ يو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نهٔ وو ـ هغهٔ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول ليکونه راغونډ کړل او څهٔ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ايره کېدل او ليکوال ورته د خندا شين ؤ ـ کله به ئې ،، روبي ،، يادوله ـ کله خپله ماشومه لور ،، خوږه،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې ـ هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتهٔ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل ـ هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلي خو چا ورله هم دلاسه نهٔ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ ـ ولې اوس ئې ،، اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روایات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

ځو میاشتې خو د کلي خلقو لیکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان یو خوا بل خوا ولیدو ـ ولې بیا ئې هېڅ پته ونۀ لګیده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د ځوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربیتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې لیکوال د کلي په هر کور او هره کوځۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د میني د لمبو په اور کښې سوزي
هاغه روح به تر ابده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټاڼو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مينې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو يو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مېنځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدائشي نوکر ؤ ـ پیدائشي ځکه چې د هغهٔ پلار نیکهٔ هم د دې کور نمک خوارهٔ پاتې شوي وو ـ

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقیده نهٔ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مینې اظهار کړے ؤ ـ ولې شېر ګل دومره همت نهٔ شو کولے ـ د خان ګل کاکا په زړهٔ د لور دا عادتونه جوړ نهٔ وو خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې ګلالۍ نیازبینه وه او د هغې زړهٔ ماتول ورته ګران ښکارېدل ـ چې ایله پېغله شوه نو خپل ورارهٔ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه ـ هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو ،، په کرښه سر کېښودو ـ خو د وادهٔ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته ـ د هغې خاوند د پلار ایکي یو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښهٔ خبره ،، هم نهٔ شوه کولے ـ هغه به تل ورته تل شپه یارانو سره بهر ګرځېدو ـ او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تویولې ـ بلخوا د ګلالۍ د وادهٔ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده ـ هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ ـ ولې دا احساس ئې چا له هم نهٔ ورکولو چې ګني هغهٔ ته د ګلالۍ نه بغېر دا هر څهٔ نیمګړي ښکاري ـ

د وادهٔ نه یو کال پس د ګلالۍ خاوند امریکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله ـ کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدو ـ دواړو به یو بل ته وکتل او د یو بل په مجبورۍ بـه ئې د صبر ساه راښکه ـ

او بیا یوه ورځ چې د ګلالۍ د کور ټول خلق د محمد خان د زوئې وادۀ له بر کندي تـه لاړل نو پـه خوشي کـور کښې د ګلالـۍ جـذبات راؤلړزیـدل ـ د هغـې پـه زړۀ کښـې نـا قراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نۀ شوه ـ د لوئې دروازې نه ئې سر راښکاره کړو او په حجره کښې ځوړند سر ناست شېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نۀ منلو خبره وه ځکه نو زړۀ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاڅېدو خو بیا اټاله ودرېدو ـ دې فکر یوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالۍ بیـا اواز کـړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغـے ـ هغـې تـه ورتـه کـور تـه د ننـه راتلـو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بیا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښې یو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالـۍ زړۀ بې اختیـاره درزېدو ـ هغې یوه خبره کوله او د شېر ګل پـه مـخ د وار خطـایۍ رنګونـو نور څۀ وئیل ـ

د څـۀ سـاعت دپـاره خاموشـي وه ـ بیـا ګلالـۍ پـه رپېدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زۀ جینۍ یم او هغه هم یوه پښتنه جینۍ بیا هم زۀ هر څۀ کولے شم او تۀ خو زلمے ئې تکړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زیړ تښتېدلے د ے شېر ګله د زلمـو سره بزدلي خوند نۀ کوي ،، هغې د شېر ګل پـه سـترګو کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ,, زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته وکتل ـ ,,خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ بېګا ته د کوټې نه بهر څملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ ځکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به ئې وئیل چې ,, بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ,, ګورې نا ... ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورته‌ۍ ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې . هغۀ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړۀ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي . هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم . پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مۀ څمله ناروغه به شې ،، خو هغۀ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ،، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه .

شپه یخه وه . د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې . خو د مازیګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم یخې وې چې څنګه څنګه شپه پخیده . د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده . دوه درې ځله د پیشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو . کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل . چې کله شپه ښۀ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بیرته شوه . په شېر ګل یوه تبه تله او بله راتله . هغۀ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدۀ چې ورو ورو د هغۀ کټ پورې راورسېده . هغۀ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ,, چا ،، برستن ورو غوندې راښکه او بیا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل. د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي.

څۀ ساعت خاموشي وه او بیا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله. هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ویرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے. ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل. د شېر ګل په ذهن کښې د رسوایۍ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې. د وینې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې. ,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ،،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي. هغه برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه. لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ. د هغۀ هر یو رګ بې اختیاره دانګل او د پلار د بې عزتۍ احساس په یو دوه کښې اټاله کړے ؤ. هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي. هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو. ,, د خان کاکا زوم بیګا د امریکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ ځاروؤ له ګیاه راوړم. هغه د پلار د پښو اواز اورېدو. چې د کوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې یو بل طوفان راپورته کړو .هغه نهٔ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه ستر ګې لګوي .مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل .خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو .هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړیتوب نهٔ پوهېږې خو اودرېږه چې دا برستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وختله .هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړهٔ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي.

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو برستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه .شېر ګل زړهٔ کلک ونیولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خیالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نهٔ شو .د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر ورور خیالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو .شېر ګل یوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دیاړې ،، ستړے کړے خیالے لا اوس هم بې غمه اودهٔ ؤ.

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودهٔ پراتهٔ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهينكس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. كله كله به ئې يو بل ته وكتل ولې بيا به ئې سترګې ښكته كړې. دواړو د يو بل د زړۀ درزار اوريدۀ. ولې چا هم دا همت نۀ شو كولے چې دغه اظهار په شونډو راولي. په ديوال باندې يو جولاچاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اوريدے شو او په جاله كښې د نښتي ماشي د څانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوره خوره هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزیدو دغه اواز هم اوریدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, یو خاموشه اظهار ،، د مینې خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهېدل ـ ,, جمال ،، چې د ډېر وخت نه د ,, شمیم،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختیاره ووې ,, ش ـ ـ ـ شمیم،، شمیم لکه چې د یو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سینه کېږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئیل غواړم ،، شمیم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغیر ئې منګل د هغۀ په سینه کېښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شمیم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شمیم د خپلې سینې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤریدې نو وبوږنیدو ـ هغه د شمیم لاس په خپلې سینې پورې کلک ونیولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ننبتې اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شمیم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې ـ جمال د هغې په خوله لاس کېښودو ـ او بیا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونیوۀ ـ ,, داسې مۀ وایه شمیم په ما اعتماد کوه ، مکمل اعتماد ،، ,, زما په تا مکمل اعتماد دے ـ خو خدائے خبر جماله ... خدائے خبر چې دا زړۀ مې ولې کله کله دا خبره نۀ مني تا خو زۀ په داسې امتحان کښې اچولې یم چې زۀ ئې هډو په چل نۀ پوهېږم ـ ما خو چرې دا سوچ هم نۀ ؤ کړے ـ دا هر څۀ څنګه اوشو ،، ـ شمیم یو نظر ښکته وکتل او بیا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې ـ ,,کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے ـ کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے ،، ـ هغې دومره قدرې ووې او بیا ئې خپلې اوښکې قابو نۀ کړے شوې ـ جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مینې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله ـ ,,شمیم زما دې ستا په دې پاکه مینه قسم وي چې ما نۀ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړۀ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي ،، ـ

په دې اورېدو خدائے خبر شمیم ته څۀ خبره رایاده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رپېدونکوشونډو ئې ووې ـ ,,جماله ماله داسې کول نۀ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده دا ما څۀ وکړل ... زۀ څومره کم عقله یم ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه د کټ لنګـي تـه کښیناسـتـه او پـه دواړه لاسـونو کښـې ئـې خپل مخ کلک ونیو ـ جمال څهٔ ساعت اټاله اودرېدو بیا ئې په غریو کښې ووې ـ ,, شمیم تهٔ د جذبو په صداقت ایمان لرې ،، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه ـ ,, زهٔ د مینې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نهٔ شم ستي کولے ـ تهٔ باور لره چې کهٔ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زهٔ به درته ګورم ـ شمیم زهٔ یو شاهل پښتون یم او د یوې پښتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ،، د شمیم زړهٔ له خدائے خبر چې بیا څهٔ راغلل وړو وړو سلګو وینوه ـ ,, تهٔ نهٔ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه ـ

د کمرې نه بهر د شمیم مور چا سره په خبرو تیزه تیزه لګیا وه او دلته د جمال په زړهٔ کښې د مینې طوفان غورځنګونه وهل ـ ,, شمیم داسې مهٔ کوه څوک به رانوځي ،، راځي دې کنه زهٔ د چا نه ویرېږم خو نه ،، شمیم په اعتماد ووې ـ که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سیلۍ وړے ؤ ـ هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنزدې شو او په رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړهٔ نور صبر ونهٔ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده ـ د جمال په ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل ـ هغه د شمیم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونیوؤ ـ د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې. د شمیم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کیفیت اندازه ونۀ لګولې شوه. هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شمیم په سترګوا یښې وې.

او چې بیا ئې کله خپلې ریږدونکې شونډې د شمیم په زیړو تښتیدلو شونډو ایښودې نو د کمرې دروازه په درز بیرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو. نوکر په وار خطایۍ رامنډې کړې ,, سر ... خیر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو. جمال په بقو سترګو یو نظر نوکر ته وکتل ,, یو ګلاس اوبۀ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه. د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختیاره دانګل سترګې ئې پټې کړې یوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,تهینکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حــالاتــو زورولے یــمه
چې تصور دې هم کولے نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نیک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا یقین نۀ راتلو چې ګنې د هغۀ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے۔ هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغـه پـه وړانـدې د هغـهٔ زلمـے زوئـے ارشد ولاړ وي.

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته پـه دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم يوه ورځ لوئـے افسـر شي ولـې د تعليم د کمي پـه وجه ايله د صوبېدارۍ عهدې ته رسيدلے ؤ .خو هغه مايوسه نهٔ ؤ او د خپل ارمان د تکميل دپاره ئې سترګې د خپـل زلمي زوي ارشد پـه لور وې.ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پـاس کړے ؤ .پلار بـه د شپې تر ناوختـه پـورې زوي تـه د خپلې نـوکرۍ د زمانې قيصې کولې.او زلمي ارشد تـه بـه ئـې وئيل چې زهٔ د هغه ورځې پـه ارمان يم چې تـا د فـوځ د يـو لـوئـے افسـر پـه وردۍ کښې ووينم .هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئـي ايس ايس بي د امتحان دپاره ئې ټـول ضروري کتـابـونـه راجمـع کـړي وو.

او بيـا هغـه ورځ هـم راغلـه چـې ارشـد د کمېشـن پـه وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کـواټ تـه د آئـي ايس ايس بي دپاره لاړو .او د مقـابلې پـه دغـه منډه کښې د خپلـو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو.د څو ورځو د امتحـان نـه پس چې هغه کور تـه واپس راتلو نو پـه مخ ئې يقين او اعتمـاد دواړو چورلکونه خوړل.د ارشد پـه ليدو د صـوبېدار نېـک عمـل خـان زړهٔ د خوشـحالۍ نـه بـې اختيـاره ودانګـل او د زوي نـه د څـهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو. ارشد د خندا شین شو. او پلار ته بې اختیاره ورتر غاړه وتو او بیا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ایس ایس بي د ټریننګ قیصې کولې. او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو.

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې. مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ سترې کېده. ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خیرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه. ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ ځکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو. هغه د خیالونو او فکرونو یو لوئے سېلاب په مخه کړے ؤ. هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو. هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپایان دي. په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوي ته د چپ کیناستو حکمونه هم ورکول. په فلائنګ کوچ کښې غړېدونکې موسیقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځې بینډ غړېږي. د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل. فلائنګ کوچ لکه د سیلۍ روان ؤ. او چې کله ئې د یو ټرک نه لار اخسته نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نۀ د چا د ژړا اواز راغے او نۀ د چا سلګۍ واؤرېدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نۀ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نۀ شو کېدے. په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ... او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونۀ لګېده ،،.

کـــړه وړه کرښـــه د شـــګو پـــه ســـر
وخته ! لاجوړ نۀ ووم چې وران دې کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصوير

ټوله ورځ باران وريدلے ؤ ـ او چې کله د ژمي دغه يخه ورځ د تيارو په تورتم کښې ورو ورو ورکيده نو د اسمان په مخ وريځو په يو بل پسې منډې وهلې ـ سپوږمۍ به کله کله وريځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو ـ يو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې ـ بيا به ئې لکه د ناوې سترګې د وريځو په پلوشو کښې پټې کړې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا ددغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدۀ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړې وي ـ د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څۀ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې ډرنې څپېړې ورکوي ـ

سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغۀ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغۀ په ګس مټ او ښي خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نۀ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دویم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغۀ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغۀ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې ددننه راتلو اووئیل ـ

سیفور یوه اړده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغۀ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سیفور اولګېده نو بابا د هغهٔ زخمونه واضح اولیدل.

دواړو به یو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څهٔ پتې درله اوکړم ،، بابا چې ځنګه په پتې پسې پاځېدو نو سیفور ورته بیا په ډېر غور اوکتل. بابا څهٔ ټوکي اوسوزول او چې د سیفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سیفور داسې محسوسه وله لکه د هغهٔ په زړهٔ ټکورنه لګي. چې کله د سیفور لږه تسلي اوشوه. نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو. او ورته ئې اووے چې اودهٔ شه چې کله صبا راؤخېژي نو... بیا به پخپله مخه ځې. سیفور بابا ته یو ځل بیا په غور اوکتل. بابا د هغهٔ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سیفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ورځې په مقابله کښې لګېدلے یم. او که چرې تاسو راله امن نهٔ وے راکړے نو...،،

د بابا او سیفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حیرانه اودریده او دې فکر یوړه چې په دې توره تیارهٔ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نزدې راغله. څهٔ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونيوهٔ. بيا ئې د ورهٔ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه. د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سيفور په مخ پرېوتو. زړهٔ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو.... خو خاموشه پاتې شوه.

د سيفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده. هغه اړخونه بدلول او د سپين ږيري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې. ,,ما په ژوند کښې ډېر څهٔ ليدلي دي. د خپل هوس دپاره مې ډېرې وينې توې کړې دي خو... اوس ملامته يم. ماته احساس کېږي چې که پردي سل کورونه وران کړې خپل يو نشې آباده ولې،،. بابا دې خبرې سره سر اُوخوزولو. او بيا ئې سيفور ته اوئيل. ,,مېلمه چرته خپل زړهٔ دې هم درد کړے دے. سيفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بيا ئې. يو سوړ اسويلے اوکړو. ,, هو بابا يوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي. زما په ضمير بيا بيا چکونه لګوي. خو... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څهٔ کوې چې د انسانيت ترې هم ويره کېږي،،. ,,هو تارښتيا اووے،،. بابا د سيفور د خبرې تائيد اوکړو. ,, تا راته قيصه کوله،،. سيفور په اوچو شونډو ژبه راښکله. ,, بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې. ماته چا اووئيل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده ـ لوئے افسر دے ـ او نن صبا به د پینشن پنځه روپۍ را اخلي ـ د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل ـ او په وازه خوله ئې اووے ,,بیا ،،؟ سیفور اړخ بدل کړو او قیصه ئې بیا شروع کړه ـ بیا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ ښارنه مې شروع کړه ـ او چې په کومه ورځ هغه د بینک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بینک کښې ولاړ ووم ـ د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمیر سترګې ړندې کړې ـ چې هغه د بینک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم ـ هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصي دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے ـ ـ ـ بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ښلوېښتو کالو خوارې په لږ ساعت کښې اوتروړله ـ او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوویشتو ـ بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سوالیه نظر نشم هېرولے ـ کله هم نه ،، ـ

چې ښنګه سیفور دا قیصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدلیدل رابدلیدل ... چې کله د اور لمبه تېزه شوه نو سیفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اولیدل ـ خو هېڅ ئې اونۀ وئیل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلے غونډي پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه . او چې کور ته دننه شو . نو سیفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اولیدو . د هغهٔ سترګې بقې را اووتې په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې . هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه . چې څنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کیخودو . بابا اوبوګنیدو . چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه . د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل . بابا به څهٔ وئیل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څهٔ واؤریدل . زما په زړهٔ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے . خو دا د یو پښتون کور دے . او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغهٔ ډز کول نهٔ پښتو ده او نهٔ غیرت دے . بابا نن سیفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده . ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،،.

سیفور دا هر څهٔ په خپلو غوږونو واؤریدل . هغهٔ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو . او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بیا سیفور د شپې په تیارهٔ کښې په تیزۍ سره وتلے ؤ . بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغهٔ ته هېڅ نهٔ ښکارېدل ... څو لحظې پس د ټول کلي خلقو یو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړهٔ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونهٔ وئیل.

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو.

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په ساده ګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازیګر ښکلا ګانو یو بل له غاړې ورکولې. په تنورونو به د پېغلو خندا ګانو نوره ګرمي پیدا کوله. د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې. کورونه ,, خړ ،، وو خو ضمیرونه پاک وو. کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو. دیوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوظونه ،، پاخهٔ وو . په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې .

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کیدې . خو د مرجانې د پیغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلے .

د دوارو د کلیو تر مینځه ایله دوه میله فاصله وه . ځکه نو غم ښادي شریکه وه . مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه . جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو یار ؤ . دوارو د ځوانۍ ډیر رنګونه په یو بل شیندلي وو او د وخت تیریدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه . او بیا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په یو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه . مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړیده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ .

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعیم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې میجر ؤ . میجر صیب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قیصې کولې . که هر څو هغې دغه قیصې څو څو ځله اوریدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خو د وروور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نیولے ؤ ځکه چې مېجر صیب په کشمالې ډېر زیات مئین ؤ او کشمالې ته ددغه مینې پوره پوره احساس ؤ.

بلخوا جمال د مرجانې په ټول ټبر ګران ؤ. ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه. هغې به چې کله جمال ته په ډېر مینه ,, بهائي جان ،، وئیلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر یو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو.

د وادۀ نه یو نیم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دؤ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټۍ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمیر به ئې د یو بل نه داسې عجیبه عجیبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به یوه دوه خطا شول. د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئیل کوم چې صرف هغې اورید ے شول.

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه. کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه. مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان، ، نه په دروغه ګیلې مانې کولې ـ ورځ تېره شوه ـ او چې کله ماښام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے ـ په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې ـ کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل ورور او ,, بهائي جان ، ، له کټونه سم کړل ـ خبرې وشوې ـ ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل ـ

ټول خلق اوده شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو ـ هغې بیا بیا اړخونه بدلول ـ چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه ـ په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو ـ ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو ـ کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو ـ د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه ـ زړۀ به ورته ډېر خۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو ـ زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په خوړند لالټین کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو ـ دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو ـ جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ ـ ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده ـ ګېر چاپېره ئې تورې تيارې ته وکتل ـ بيا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه ـ د هغې په هر رګ کښې وينې ټوپونه وهل ـ ساه ئې لنډه لنډه کېده ـ لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نيولې وه ـ

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه ـ يو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بيا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلـک خوړلے وي ـ هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ايله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې ـ د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي ـ زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته ـ مېجر صيب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بيا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته ـ

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه ـ او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته ـ هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته ـ او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تـا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بیا ئې یوه اوږده ساه راښکه بیلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تیارۀ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو. جنت ګل د دغه کلي والو سیوري لیدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل. هغه تږوله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبـو د کمـي په وجـه ئـې اوبـهٔ خـور سـرتـه نـهٔ ؤ رسـولـے ـ د هغـهٔ خولـې لـه دوه درې ځله یوه ټپـه راغله اوبیـا ئـې داسـې د ذهـن نـه پـه بېرتـه لاړه چې جنت ګـل ئـې د لفظـونـو انـدازه هـم ونـهٔ لګـولـې شوه ـ

کلـے دومره لرې نهٔ ؤ ـ جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نـو بیـا پـه کورونـو کښـې رڼاګـانـې بلـې کـړے شـوې وې ـ هغـه د خیالونو په ژور سیلاب کښې د ځان نه ورک ؤ ـ ځکه نو ورتـه دا پتـه اونهٔ لګیده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسیدو ـ هغـه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه ـ خپلې جامې ئـې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبیا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے ـ

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ ـ او چې کله بـه چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپـه ،، پورتـه کـړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکاریدو ـ هغه په فکرونو کښې ورک ورک یو اړخ تـه پخـه ډډه وهلې وه ـ او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ویستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زیر زیر کتل ـ

کلے د ټولو شریک ؤ ـ ځکه نو ورکښـې هـر یـو مـخ د بـل سره اشنا ؤ ـ دا ددغـه کلي معمول وو او جنت ګـل ددې ساده باده ښائستونو یوه حصه وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغهٔ د ماښام روټۍ هم نهٔ ده خوړلې. هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړهٔ کښې ئې يوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغهٔ ئې احساس نهٔ شو کولے. په کور کښې ډېوه تته شان بلېده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښهٔ ده چې کور ته راغلې ،، جنت ګل د ډيوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې وليدې. زړهٔ ئې يو نرے غوندې درز وخوړو. ,, خېر خو دے کنه ،، د هغهٔ مرۍ ونښته. ښځې ئې په خپل شليدلي پيڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو. ,, د نازکې تبه ههو کمېږې نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بيا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغرې په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه. هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونهٔ وئيل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو.

ساعت پس کور ته د لالټين يوه رڼا رادننه شوه. د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ ـ بابو صيب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زياته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده کپړه څو ځله کېښوده اوبيائې ورله څۀ شربت ورکړو ـ بابوصيب جنت ګل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا له ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـ د جنت ګل په مرۍ کښې لاړې ونښتې ـ بابو صيب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صيب د هغۀ په وړاندې هېڅ ونۀ وئيل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت ګل ماشومې لور ته او بيا خپلې ښځې ته وکتل ځوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله کوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبيرګے وکړو او په نښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت ګل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمينان نښې ښکاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ ورکړې ـ د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بيا ئې مور ته وکتل او بيا ئې سترګې پټې کړې شپه ورو ورو غزيده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو يو بل ته په سواليه نظرونو کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکې تبه بيا سېوا شوې وه . ستر ګې ئې پټې وې . چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټيکسي موټر راوستو . مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه . او بيا چې دوي په ټيکسي کښې کښېناستل نو ډرائيور ته ئې ووې چې ,, تادي کوه په لاره کښې چرته ايسار نۀ شو ،،

ټيکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو . جنت ګل ورته په ريبېدونکو شونډو خبره وکړه . او هغوي څکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو . ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تيږې پرتې وې . او ددغو تيږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ ووـ هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول . د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بيا به ئې د تلو اشاره کوله . جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکليف ورسولے شي . اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے يم . او بيا زما سره زنانه ده . لږ سوچ اوکړئ سړيتوب هم څۀ شے دے . ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،،وو د اسلام او د کلتوري رواياتونه . د ښار لوئې هسپتال ته ايله د يوې ګينټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګينټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسيدلے . د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هېبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې څهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغهٔ په رپېدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصیبه ،، د رحیم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه ـ هغې ته یاد وو چې ایله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بیا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصیبې په ژوند کښې د امید اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وترل ـ هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه ـ هغه ماشومه وه ـ پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکرې ئې ونۀ لیده ـ چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئینه کښې خپل ځان ته وکتل ـ

د هغې په مخ کښې د وختونو کرښې واضحه ښکارېدې ـ په تورو ویښتو کښې ئې ,, سپین ډکي ،، یو بل سره غاړه وتي وو ـ د هغې زړۀ ډوب ډوب شو ـ ژوند ورته په خپل کمزورې وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو ـ او د بار دغه احساس د ښه نصیبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه ـ هغه به چې کله د فرش صفایۍ ته برنده کښېناسته نو بیا به راپاڅېدے نۀ شوه ـ د وجود په هر رګ کښې ئې نینې ورتیدې ـ ولې هغې به چاته هم ګیله نۀ کوله ـ او بیا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصیبه د کټ کړه ـ هغه به تل ورځ اوشپه تړخیده ـ دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه ـ

یوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په یخنۍ کښې ئې ښه نصیبه بهر په دالان کښې په تړخیدو ولیده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصیبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لږه فاصله کښې د څاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصیبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسیده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برېستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو ـ هغه به یوازې پرته وه ـ مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صېب ،، د بیمارۍ نه کرکه کوله ـ صرف بهادرکاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصیبې له ډاډ ورکړو ـ

د څو میاشتو پرله پسې ناروغتیا ښه نصیبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سیلاب په مخه کړې وه ـ یوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختیاره یاد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بیا د یوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه ـ ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه ـ د هغې په بې وسه زړۀ کښې یو معصوم غوندې ارمان راؤپاریدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بیمارۍ پته ولګي او بیا راله ډاکټر راولي ،، ـ څو ورځې هغه د امید او ,,مایوسۍ ،، سره په جنګ وه ـ خو بله ورځ ئې په رښتیا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله.

دې اورېدو سره د ښه نصیبې په کمزوري مخ پیکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د بړستنې نه سر رابهر کړو. اوبیا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤریدو نو د سکون یوه اوږده ساه ئې راښکه. هغې ته ځان په ریښتیا ,,خوش نصیبه،، ښکارېدو. د ډېرې خوشحالۍ نه ئې سر په خیرنه بړستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نیغ ونیول. د هغې زړۀ بې اختیاره درزېدو خو په دغه درزا کښې یو پټ سکون ؤ چې ښه نصیبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډېر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصیبې د مشر خان رعب دار اواز واؤرېدو. ,, زما کشري بچي بیګاه تبه شپه شوګیره کړې ده. ځنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصیبې وار خطا شو چې ګني د کشر خان طبیعت ډېر خراب دے. د یو ساعت دپاره ترې خپله بیماري هېره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئې شوے ؤ. د بنګلې نه دوه موټرې په یو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کېدو. او عن تر دې چې غیب شو. ښه نصیبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ. د هغۀ په مخ مایوسي خوره وه او دغه مایوسي د ښه نصیبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغی ښه نصیبې ورته په رپېدونکو شونډو څه وئیل غوښتل چې بهادر کاکا پخپله خبره راواخستله ۔،، کشر خان بیګا ټوله شپه خوب نۀ دے کړے یره خو عجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې ترې نه په وارخطایۍ تپوس وکړو۔،، نو ګنې خدائے مکړه ناروغه دے ،، ۔خان نۀ دے ناروغه د هغۀ سپے ټائیګر ناجوړه دے ۔او مشر خان ورله د ښار لوئے ډاکټر راوستے وو ۔د بهادر کاکا خبرې سره په ښه نصیبې سر وچورلیدو په مخ ئې دوه کړې وړې اوښکې راغلې ځان ورته ډېر بې ځوکه ښکاره شو ۔هغې د حسرت په ډکو سترګو مخامخ د رحیم الله خان لورې بنګلې ته وکتل چې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیوري تت شان ښکارېدل ۔هغې دغه سېورو ته په سلګو سلګو ژړل او سېورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله۔

ځوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
ځوک په خپل نصیب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

ریل ګاډي څو کریکې ووهلې .او بیا یو درز سره وخوزیدو .سهیل دغه درز په خپله سینه کښې محسوس کړو . هغه د سګریټ نه یو دومره اوږد کش راښکو چې سګریټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغه لمبه ونۀ لیده .او دا غالباً ځکه چې د هغۀ په زړۀ کښې ددې نه زیاتې لمبې بلې وې .هغه د ریل ګاډي د کړکۍ نه سر رابهر کړو .په سټېشن کښې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول ـ او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو ـ سهېل هر چا ته په ژور نظر کتل ـ د جدایئ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه ـ د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو ـ د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وخته ـ هغه د کهړکئ نه لاس بهر کړو ـ

سیما لکه د ماشومانو په سهېل پسې رامنډې کړې هغه لا سهېل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار تېز نه تېزه لرې کړه ـ سیما په سټېشن ساه ساه اتاله پاتې شوه ـ د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړئ لړئ اوښکو ته پام شو ـ هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه ـ

سهېل او سیما دواړه د یونیورسټئ ملګري وو ـ په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې ـ سهېل د ډېر لرې نه یونیورسټئ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنئ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت تښ ئې هم خور وو ـ سهېل څو څو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او ورونو پېژندو ولې د سهېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند خوئي او حیاناکې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ .د یونیورستۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول .چې نه ئې سهیل احساس وکړے شو او نه سیما ته دغه اندازه ولګیده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهیل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي یوه نغمه اچېړله .هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې .خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے .

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ ځو ځله دا فیصله وکړه چې پلار ته د سیما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده .څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګیر ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وختله چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهیل په مخ به رنګونو په یو بل پسې منډې وهلې .هغه ځو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنیا ته د خپلې مینې قیصه بیان کړي خو د ,,خانداني روایاتو ،، او د مشرانو د ,,عزت ،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې .د سهیل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تویولې .

کوژدن وشوه .سندرې ووئیلے شوې .مبارکیانې واخستے شو ې خو سهیل به چپه خوله یوازې ګرځېدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فيصله اوکړي خو د سيما راليږلي خط د هغۀ په ذهن کښې يو طوفان راپورته کړو - ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته ليکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تيږه کېښوده - زۀ خفه نۀ يم خو دا يو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي - چې کاش ما هم دغه جينئ يو ځلې ليدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي - زما کوژدن هم پرون مازيګر د ماما زوئے سره وشوه - تۀ خفه کېږه مه - دا د نصيبونو خبرې دي - د سيما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ - هغه د ځان نه بيا بيا دا تپوس کولو چې اخر سيما ته دا هر څۀ چا ووئيل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر يوړو نو د وينې رفتار ئې سوا شو - د هغې په بې وفايئ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې - د دلاسو دا ورځې هم داسې تيرېدې - د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سيما ياده کړه - د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسيدۀ -

کال پس چې کله سهېل د يو زوئے پلار شو نو د ماضي يادونه ئې د ذهن نه ووېستل - او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه - ولې د اشنايئ دغه آئينې هله ,, درز ،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سيما دوېم خط راغې هغې دا ځل هم يو څو ټکي ليکلي وو - ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یقین وکړه ډېره خوشحاله شوم . او هن رښتیا زما هم یوه لور شوې ده بالکل زما په شان . ستا زوئے به بیخي ستا په رنګ وي . خو خفه په دې یم چې لیدے ئې نۀ شم . زما دپاره ورسره ډېره مینه کوه،،.

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سیما او د هغې د ماشومې تصویرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سیما لور یو نظر ووینې . خو اوس دا خبره ګرانه وه . سهېل خط د یونیورستۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي،، کېښودو . او بیا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل . هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې یوه وړه فیکټري ولګوله . چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو .

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خوریدو وو . د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې . یوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو . ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چیټۍ د کور په پته راغلې ده . خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زېړ وتښتېدو . هغۀ ښځې ته د چیټۍ د راختو ووئیل . هغه په خط پسې پاڅېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل . چې ښځې څنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ یو درز وخوړو . زر زر ئې خط پرانستو . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهیل زړۀ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورسټۍ کښې د هغه ګورې ونې سیوري ته کښېناستم چرته به چې ما او تا کله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله ښارته راځې نو ددې ونې سیوري له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سیوري پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،، .

د سهیل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نیغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهیل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځویشت کاله پس بیا د سهیل بچي زلمي وو. هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهیل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر يوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصويرونو پسې چشمې لګولې . يوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډډه وهلې وه او د نسيم حجازي ليکلے ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله . سهيل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو . د ډاکې نه ئې خط واخستو . د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل . د کمزوري وجود کمزوري زړۀ ئې په سينه کښې بې اختياره ودانګل . سيما ته د پنځويشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل ليکلي وو.

,, پرون چې مې کله په آئينه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپينو ويښتو ته فکر يوړم . ستا د سر ويښتۀ خو به هم سپين شوي وي کنه او په دغه سپينو ويښتو کښې به تۀ څومره ښکلے او درونـد ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وينم او تۀ چې کله يوازې شې نو کله کله به دې زما خيال خامخا چيړي ،،

سهيل څو څو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختياره راغلل ,, واقعي چې لېونۍ ده ،، او بيا په درنو قدمونو د آئينې مخې له ورغے خپلو سپينو ويښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکے شو او بیا ئې د زړهٔ د تل نه یو سوړ اسویلے د شونډو سرونو له راغے ـ خو په خوله ئې هیڅ هم ونهٔ وئیل ـ

څو کاله پس د سهیل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغهٔ په ژوند د تنهایۍ توره وریځې ګورې ګورې شوې ـ هغه به تهوله ورځ یوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ ـ د کتابونو لوستونه ئې زړهٔ موړ شو ـ خو په دغه تنهایۍ کښې ئې یو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه ـ هغهٔ د ډاکې نه په رپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو ـ د پارسل دپاسه لیکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سیما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلې غوندې اوخندل او بیا ئې اووے ,, تهٔ ګوره لېونۍ زهٔ پرې اوس هم ګران یم ،، بیا ئې ډېر په احتیاط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهیل خطونه ، د هغهٔ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهیل نه پخپله هم هیرې وې ـ سهیل ددې هر څهٔ نه زیات د سیما خط لوستو ته لېواله ؤ ـ د پارسل په ویخ کښې یوه لفافه د سهیل په نوم وه سهیل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانسته ـ او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې ـ

,, ما وبخښه سهیله ! ما وبخښه ځکه چې زه
مړه یم ـ پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ
چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اوریدلے ؤ ـ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې يوې ملګرې له دې وصيت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي .تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے .خپله
لېونۍ سيمه وبخښه ،، .

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهيل د رپېدونکو لاسونو نه خط پرېوتو .او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سيما ليک د هغهٔ په سينه پروت وو.او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې.

کـه وختونه دي تېر شوي زما مينې
خو زما په هره ساه کښې لااوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـهٔ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې د دغـه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل .بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې .په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپـه لپـه خاورې ولیدې .د هغـهٔ ذهـن تـه د باچـا خـان هغـه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتـون قـام د سـرلوړی دپـاره کـړې وې .ځـان سـره ئـې دومـره قـدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څۀ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې یو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو ـ هغۀ څۀ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے ـ

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا رِیرې خریلې چا وېښتۀ جوړول او بیا به ئې دغه ټول وېښتۀ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول ـ هغۀ څۀ ساعت دا هر څۀ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغۀ د خپل اوږد کوټ د جېب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتۀ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوریده ـ هر چا پوزې نیولې وې ـ او په منډه تیریدل راتیریدل خو چا کښې دا همت نۀ وو چې ددې زیاتي تپوس ئې کړے وے ـ

هغۀ نیت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې یه ,, د خدائے نیک بختته دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزارئ ،، ؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي ـ هغهٔ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل ـ نو پوهـ شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئې دفتر د ے ـ هغهٔ ځان سره ووې چې دا د مرداروځناور بدبُو خو به په دې لوئې لوئې افسرانو هم لګي کنه نو بیا څهٔ وجه ده چې دوي ددې بې حسۍ مخ نیوے نهٔ شي کولے ـ

زړهٔ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر د ے ،، اسویلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډېرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه ـ هغهٔ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نهٔ پوهېږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو ـ هغهٔ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړهٔ له ئې څهٔ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هېڅ ونهٔ وئیل او بیا څهٔ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ ـ

د هغهٔ نوم غمخور ؤ ـ د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک ـ ولې خپل غم ئې دومره دروند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغهٔ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو سترے کړے ؤ او د مایوسۍ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته سترګې نیولې وې۔

د هغهٔ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغهٔ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نهٔ پریوتو ځکه چې نهٔ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نهٔ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو۔

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتیا ورله د حوصلې ختې ومروړلو۔نو د خپل کلي په ,,ممبر صیب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغهٔ نه د ,, وزیر صیب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو۔ او نن هغه په دې ارمان او په دې امید د ,, وزیر صیب،، سلام له راغلے ؤ۔

هغه څهٔ ساعت خاموشه ولاړ ؤ ۔خو چې کله په دغه انتظار انتظار سترے شو نو د وزیر د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, یا هلکه هغه وزیر صیب چرته دے،، هغهٔ پوزه وچونډله ۔په څو ډکو بریتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ختې ئې ووې ,,صیب میتهنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د میتهنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ے۔نو څۀ ساعت ئې بیا انتظار وکړو۔هغه لا په دویم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې۔هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,درته مې وئیلي نۀ دي چې صیب په میټنګ کښې د ے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختـه۔زړۀ تـه ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي لـه ځټ لکـه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو۔

هغه لا د وزیر صیب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو۔غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کلیمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغیر ئې د وزیر صیب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه۔هغۀ د ننوتو سره د وزیر صیب په کړس کړس خندا واؤریده۔چې مخامخ ئې وکتل نو وزیر صیب یو څو جینکو سره په خبرو کښې ورک ؤ۔چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګیدې نو تند ے ئې تریو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا ....د ممبر صیب خط د ے .د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزیر صیب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د تلۍ په بټن ګوتې کېښودې۔ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزیر صیب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بیا ئې یو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بریتو څوډکي وېښتهٔ ئې نېغ ودرېدل هغهٔ به لاڅهٔ وئیل چې وزیر صېب پرې سترګې راسرې کړې درته مې شل ځله وئیلي دي چې زهٔ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مهٔ راپرېږده. خو تهٔ غالباً د شرافت په ژبه نهٔ پوهېږې،،.

نوکر د څهٔ وئیلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوۀ او په دیکو دیکو ئې د کمرې نه وویستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,,صېب،، نوکر ورته دومره سترګې سپورې ووې چې بهر تولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,,ارمان ارمان دے بد نصیبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي،، او بیا.... ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارهٔ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سوالیه نظر وکتل. غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزیر صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بیا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته راننوتو نو د هغهٔ په لاس کښې د بدلۍ د اړډر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم ؤ.

د انصاف طمع به څوک د چا نه او کړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو . لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو. په دواړه مخه به ئې ښکل کړو . او لاساه به ئې اخستې نهٔ وه . چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل .

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ. ګلاب دین په خپله ټوله علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ - د هغه نه بغېر به هره مشاعره نیمګړې وه - ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو- د هغۀ د فکر الوت د هغۀ د ذهن وسعت دومره سېوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل -

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغۀ په مزاج کښې عاجزي وه - د هغۀ په عادتونو کښې سادګي وه - او د هغۀ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ - ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغېر پرېخودے وي - په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خوارۀ لګېدل ... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې - او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ - هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ؤ - لونګین چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم ایخودو نود هغۀ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ - هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو - د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو ... زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي -

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین ... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو ... چې څنګه د ,, لونګین ،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو - چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل - د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو - چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي -

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه - یوه ورځ چې کله هغه په یو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپین ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوریدو سره لکه چې لونګین په سوچ کښې لاړو - د خولې نه ئې بې اختیاره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, یو ځل ،، اورېدلے دے - ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجیبه سړے ئې ,, چنار ،، صیب خو پوره د پنځوسو کتابونو لیکوال دے او تا ئې ایله یو ځل نوم اوریدلے دے ؟ او بیا هغه ملګري لونګین ته د ,, چنار صیب،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغۀ په ذهن کښې د ,, چنار صیب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې -

هغه ډېر ناقراره وو - او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صیب لیدو ته لاړ شي - د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صیب کلے دومره لرې نۀ وو - خو لار ئې ورکه ورکه وه - ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب کلي ته را اورسیدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صیب درک ورنکړو ... لونګین د لږ ساعت دپاره اتاله ودریدو ـ او دې سوچ یوړو چې ,, زۀ بل کلي ته خو نۀ یم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے لیکوال څنګه نۀ پېژني ،،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته یو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تۀ ... هاغه اتي وال چنارے خو نۀ یادوې ،، لونګین ورته اووے نه بابا ... زۀ سپین ګل شاعر یادوم ... بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګین چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه یاده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,, ... او ... او ... مونږ ئې پېژنو ،، ددې اورېدو سره د لونګین لاړې تیرې شوې ـ

هغه چې د سپین ګل کور ته اورسیدو نو یو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې یو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زیات نۀ ؤ ـ په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپین هم نۀ ؤ ـ سړي لونګین ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګین په اوچو شونډو ژبه راښکه ... ,,او جي،، ... زۀ ... د سپین ګل چنار لیدو ته راغلے یم ... دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب په بق بق اوخندل ـ لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر يوړو ـ زۀ چنار يم کنه ... د خدائے زوره وره ـ څنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه يوه دوه خطا شو ـ او اتاله اودريدو ـ

چې کله لونګین د چنار صېب سره کيناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله ـ نو چنار صېب اووے ,, ځلميه پوره اتيا کتابونه مې ليکلي دي ـ ډېر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي ـ او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نۀ دے کړے ـ عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته ليکوال وائي په دوئي کښې خو يو زۀ ليکوال نۀ ګڼم ... او ځلميه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي ـ د ادب نه څۀ خبر دي ـ

لونګین دا ټولې خبرې اورېدې ـ خو نۀ پوهېدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي ـ اخر ئې زړۀ ټينګ نۀ کړو وئے وئيل ,, چنار صېب تاسو دومره زيات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګيا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نۀ پېژني ـ دا ولې ،، چنار صېب بيا يو ځل په بق بق اُوخندل ـ ,, ميلمه ... دا کلے څۀ چې ددې دور يو ليکوال نۀ زما په قدر پوهېږي او نۀ زما په دې ليکلو ـ خويوه خبره درته کوم ګورې ... راتلونکي څېړنکار به زما په دې ,, تخليقاتو ،، لوئې لوئې څېړنې کوي ،، ـ لونګین به کله د چنار صېب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دې سوچ یوړو چې که د چنار صیب په دې لیکلو نن د چا غوږ نۀ کرېږي او څوک ورته درنښت نۀ ورکوي ـ نو راتلونکے وخت به ورته څۀ نظر اوکړي ـ لیک خو هاغه لیک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بیا چنار صیب د نسوارو یو تازه چونډۍ د شونډې د لاندې کړه ـ ,, مېلمه ،، قسم دے چې دا ریډیو ، ټیلي ویژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے ـ او هسې زۀ هم داسې یم ـــ دې ادارو ته څۀ خاص توجه نۀ ورکوم ـ ورک ئې کړه دوئي به څۀ وي او معیار به ئې څۀ وي ،، ـ ددې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپو نه خاورې اوتختیدې ـ د هغۀ په خپلو غوږونو باور نۀ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغۀ ذهن کار نۀ کولو ـ وخت د هغۀ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صیب نه اجازت واخستو ـ او چنار صیب هم په زړۀ کښې شکر اوویستو ـ

لونګین په درنو قدمونو د چنار صیب د کلي نه روان شو ـــ د ځان سره ئې کرل ریبل کول ـــ څو ورځې وړاندې چې د هغۀ په ذهن کښې د چنار صیب کوم تصویر جوړ شوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د لیکلو نه بیخي زړۀ موړ شوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارۀ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو. سترړے سترړے په کټ کښېنو پرېوتو... چې د غه ساعت ئې پلار کور ته راغے. ولې لونګینه ځویه. جوړخو ئې کنه،،. هغۀ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه. او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه.

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو. او په خندا ئې ورته اووے،، بچے مۀ خفه کېږه دا په شمار نۀ ده په معیار ده،، . ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ښیتې سترګې ملامته ولاړ وو. هغۀ د ځان سره اووے. هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نۀ ده په معیار ده.

که هر څو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ،،بورا،، وئیلے نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اوده وه . د اسمان په مخ اوښان اوښان وريځې يو بل پسې روانې وې . سپوږمۍ به کله کله د وريځو د مينځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه . ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئيل او پناه به شوه . شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې يو سپي د خپل سترې ژوند نه فرياد شروع کړو . د کلي نورو ،،سپو،، به دغه فرياد سره خپله ژړا هم شروع کړه . او تر ډېره وخته به ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل ـ د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې ـ هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ ـ

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ،، هم بې غمه اوده وه ـ خو د هغې په مخ د بيمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې ـ هغه د وادۀ نه وړاندې سعيده وه مور به ورته کله کله د مينې نه بختوره وې ـ خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مينې نه ,, لېونۍ ،، شوه ـ خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ،، ووئيل نو سعيده به د خندا نه شنه شوه ـ او خپل ماشوم والے به ورته ياد شو ـ کله چې شپه نوره هم وغزيده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼا بله کړه نو وار خطا شو ـ لېونۍ په کټ کښې ناسته تړوله رپېده رنګ ئې زيړ تښتېدلے ؤ ـ په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې ـ وېښتۀ ئې ګډ وډ وو ـ په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولي وي ـ د هغې ساه راماته وه ـ او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده ـ د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې يو بُت خپل حس نۀ لري ـ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ بيا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے ـ او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي ـ د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے ـ خاوند ئې ورته بيا بيا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبيرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئيلے ـ

د يو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند يوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې يو ګلاس اوبۀ رااخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسيدې نو سترګې ئې پرانستې ـ د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې ـ لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بيا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه ـ د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سينه کښې طوفان راغلے وي ـ په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه ـ لېونۍ يو ځل بيا خاوند ته په غور وکتل او وې وئيل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل ـ هغۀ يو ځل بره چت ته وکتل بيا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په يوه ساه ووې تۀ...تۀ وار خطا کېږه مه...بس چې کۀ خير وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم ـ

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې ـ د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو۔ چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وريځې نورې هم ګورې شوې .د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول .لېونۍ خپله بيماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي۔

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قيامت پته نۀ لګېده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قيصه کړې وه .څوک چې نن مجبوره وه ... د بيمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه۔

صبا له لېونۍ د ګاډي په سيټ کښې پټې ستړګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه .د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو يو لوئے سيلاب په مخه کړے ؤ۔

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه۔ د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډي مېدان وي۔ اکثر زنانه داسې ښکاريدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د ميک اپ نخښې هم د لرې نه ليدے شوې۔ چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بيرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې ټېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غښتې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بیمارې بې وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال یو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ؤ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څهٔ لیدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د یو ساعت دپاره د هغهٔ زړهٔ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغهٔ په خپلو سترګو یقین نهٔ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونهٔ لیدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وینه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نهٔ اخستو هر چا خپله خپله وئیله ـ څوک د بیمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پټې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې ـ ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه د ېره وې د هغوي د خولو ټپولو دپاره هېڅوک نۀ وو ـ لېونۍ هم په يو کټ کښې غزېدلې پرته وه ـ کله کله به ئې سترګې راپورته کړې ـ ګېر چاپېره به ئې وکتل او بيا به ئې سترګې پټې کړې ـ د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو ـ په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئيل اوبيا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه ـ هغۀ د سردار خولې ته کتل ـ سردار د خپل تندي نه خوَله اوچه کړه او بيا ئې يو سوړ اسوېلي سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ، ،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زيړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار ـ زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم ـ زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے ـ ددۀ به لار خلاصه شي ـ او زۀ به د سکون ساه واخلم او بيا هغه په بق بق وژړېده ـ ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بيا په شغ د وارډ نه بهر ووتو ـ د لېونۍ خاوند يو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو ـ هغۀد شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارۀ کېنبي بره اسمان ته کتل او په سترګو کېنبي ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سیلاب په مخه اخستې ؤ لېونې په هغۀ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونې هغۀ ته مینه نۀ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونې د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونې د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کېنبې ځان ته د لېونې په وادۀ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغۀ ته د لېونې دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونې نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے. او بلخوا د لېونې زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونې لااوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونې خاوند ته ئې غلې غوندې څۀ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کېنبې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونې د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تووله شپه ئې د هسپتال په کلکو سیمتو روڼه کړې وه. د اپریشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه.

خلق تلل راتلل.... او بیا دوه ګینټې پس د اپریشن د کمرې نه یو سټریچر راووتو چې دوؤ کسانو نیولے ؤ. د هغوي مخونه په سپینو کپړو پټ وو او په سټریچر سپین شادر غوړیدلے ؤ سټریچر یو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته یوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تیر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزیدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لګه د لېونو سټریچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړي بهر راووتل ولې هیڅ ئې ونۀ وئیل د لېونۍ خاوند نیغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پټرې ولاړ وو. هغې مسلسل زبیرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بلیدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل ریبل. دغه ساعت ډاکټر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکاریدې. هغۀ یو ساعت د لېونۍ کټ ته ودریدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بیا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه. سردار هغې ته څۀ ووئیل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې یوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـین شـو او وې وئیـل ,, دا خـو زرقــېش ده ،، د لېـونۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکے شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ،، .

ورځ یو ځل بیا سترې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اودۀ کېدو پـه غـرض روانـه شـوې وه .چـې لېـونۍ سـترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپل خاوند تـه وکتـل مسـکۍ شـوه .بیـا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارۀ خورېده نو لېونۍ نه د هغې خوئېندې وروڼه او مور پلار چاپېره ناست وو.لېونۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوختـه نیـولې وه او لکـه د لېونو ځان سره په خندا خندا لګیـا وه .,, زۀ مـرګ نـۀ غوارم.زۀ ژوند غوارم ډېر ژوند ...د خپلې ماشومې زرقـېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ،، د هغې په سینه کښې د مـور د مینې احساسات راپارېدلي وو.خوئېندې وروڼه ئې خاموشه وو او د مـور پـه سـترګو کښـې ئې د خوشـحالۍ اوښـکې تلـې راتلې.

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه . د هر چا په ذهنونو کښې ,, ډېر سوالونه ،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي . ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطایۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوږنېدل . او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو . نو د زنانۀ ؤ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې . هغوي به په سوالیه نظر پورته اسمان ته اوکتل . د سپین ږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل . خو بیا به د هغوي اوچو تراړو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول . او هغوي به خاموشه پاتې شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور د دغه لمبو نه اوباسي . نه چا سره د کلي غم وو او نۀ چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو . ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه . چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل . د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو ... او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده .

په لکهونو بې کوره ... ژړېدلو ، کړېدلو او زورېدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته . خو د هغوي اوښکې نۀ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو . او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو . هر خوا سلګۍ وې . هر خوا ساندې وې . په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو . او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه . څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډوالو په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو . خو .... د حالاتو لمبو وهلي سلګۍ سلګۍ کډوالو نۀ د چا په ,, ایمان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام .

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې . د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حیا کړه ... او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

به روپۍ هم ملاوېږي ـ نو د پښتنو د حیا ، عزت او پښتو امتحان راغے... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ... هم پښتنو اوبائیلو او د حضرت باچا خان هاغه خبره رښتیا شوه چې ,, پښتانۀ هر څۀ ته د ټینګې دي خو ,, پیسې ،، ته د ټینګې نۀ دي ،، ـ ډېر درانۀ ورکښې سپک شول ـ د رجسټریشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو ـ خلقو د پیسو دپاره د پینځه ؤ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې ـ د وس خاوندانو د بې وسه ، یتیمانو او کونډو رنډو حقونه ښۀ په نره په بډه کړه ـ او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه ـ څوک چې سرتور په د یو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو ـ

شیرولي چا چې... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو په بده ورځ اوښکې تویه ولې او هر څۀ ته به ئې د ,, شک ،، په نظر کتل ـ او په خپل ویخ ضمیر به ئې فخر کولو ـ د پیسو لالچ په مخه واخستو ـ هغه په یوه داسې محکمه کښې افسر وو کومه چې د اولسي خدمت محکمه وه ـ د هغه کورنۍ ته د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه ـ خو لالچ ... د هغه په سترګو پردې راوستې ـ هغه خپل ضمیر په خپلو لاسو قتل کړو او ځان ئې په هاغه کسانو کښې شمار کړو د چا چې نۀ کور وو او نۀ څوک د تپوس پوښتنې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نۀ شو او پیسو ته هم . او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څۀ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نۀ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه . او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو . هغه دا ټولې ,,مُرداري، ، خوړې . خو کله ورته هم دا احساس نۀ کېدو چې زۀ څه کوم . که هر څو د هغۀ تعلق د مذهبي خلقو سره وو . خو اوس ترې مذهب هم هېر وو . پښتو هم هېروه وه او غیرت هم .

شیر ولي ته به چې چا د هغۀ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل . ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ، ، . او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ، ، اوشو چې کله هغه د دغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو . چې ناګهانه ورته خبر راغے . چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګېدلے د ے . د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پرېوتو . د هغه په وجود لړزان راغے . د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ، ، په تیزۍ سره اوچورلیدې . کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې . هغه په لاره کښې زیر زبیخلے ولاړ وو . کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې دده ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو . هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نزدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وي کنه... ما خو دۀ ته وئیلي وو چې مۀ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو،عاجزانو حق راته د ګل غوندې څوئے واخستو ،،.شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالی هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،،

شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ څوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، ـ په شیر ولي دا تهولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم څوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال ۱۹۷۵ ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو,, ورومبې شعري مجموعه،، چې په کال ۱۹۷۸ ء کښې چاپ شوه.
۳	وینې خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړے شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال ۱۹۸۱ ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال۱۹۸۲ءکښې چاپ شوه.
5	صلو علیه واله	ورمبے نعتیه مجموعه چې په کال ۱۹۸۹ء کښې چاپ شوه او په کال ۱۹۹۱ ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځئ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په وړمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نوموړي شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم ګردیزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ء کښې بیا په کال ۲۰۰۲ء او بیا په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زهٔ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولېږلې شوم.
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غیر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژونداومبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روشن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۲	ما هېرولے نهٔ شې	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کبنې دوه ,, لېونۍ سندرې ،، هم لرې.
۱۷	اے گنبد خضرٰی	په حرم شریف کبنې د لیکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ لیکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمینان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئینه (دریم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,, المیه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اولیکل لائقه
لا د شــعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library